

1

Mijn naam is Tom. Eigenlijk is Tom niet echt mijn naam. Die drie letters zijn namelijk de eerste letters van mijn doopnaam. Thomas Otto Maria. Volgens mijn geboortekaartje moet je me roepen met Thomas, maar iedereen noemt mij Tom. En dat schrijf ik zonder die h van Thomas. Waarom? Geen idee. Misschien omdat ik toen ik net kon schrijven, m'n naam schreef zoals hij klonk en ik dat ben blijven doen. Dus gewoon Tom. Maar sinds eergisteren kan ik die eerste letter beter veranderen in een D, want hoogstwaarschijnlijk ben ik de domste persoon die op aarde rondloopt. Hoewel rondlopen er voor mij de komende tijd niet meer inzit. En dat heeft weer alles te maken met mijn domheid. Het is gewoon onvoorstelbaar dat ik die sprong zo verkeerd kon inschatten.

Twee dagen geleden vroeg pap of ik hem wilde helpen met het schoonmaken van de dakgoot. Karweitje van niks, dat ik al jaren voor mijn rekening neem, want mijn pa heeft het niet zo op hoogtes boven de één meter. Omdat er nogal wat hoge bomen rondom ons huis staan, ligt de dakgoot regelmatig vol met afgevallen bladeren en die verstoppem de regenpijp. Dus zette ik eergisteren de ladder tegen de muur en klom ik bewapend met veger en blik naar boven om de drabbige massa eruit te scheppen. Het vervelende van dat klusje was dat ik steeds de ladder een paar meter moest verplaatsen om het volgende stuk van de dakgoot schoon te scheppen. Twintig

sporten naar beneden klimmen, ladder verplaatsen, en weer twintig sporten naar boven.

Juist die zaterdagmorgen had ik een beetje haast, want het was prachtig weer en ik popelde om een stuk langs de kust te gaan zwemmen. Die haast kwam me dus duur te staan. Na drie keer de ladder op en af te zijn geklauterd, bedacht ik een snellere methode, door op weg naar beneden de laatste vijf sporten over te slaan. Dat ging drie keer goed. Maar – hoe dom kun je zijn!? – de vierde keer heb ik me verteld en sprong ik geen vijf, maar tien sporten naar beneden. De dreun op de grond die volgde, konden mijn enkels dus niet echt waarderen. Later, tijdens het gesprek met de chirurg, beweerde pap dat hij het bot in mijn enkels had horen breken. Gek genoeg deed het direct na de sprong niet eens zo heel erg pijn. Ik kon alleen onmogelijk meer op mijn voeten staan. Maar na een paar minuten begon de boel zo enorm op te zwellen dat pap me gelijk in de auto heeft gezet. En zo zaten we een halfuurtje later op de eerste hulp van het ziekenhuis. De dienstdoende assistent zag meteen dat het foute boel was en stuurde me door voor foto's. Ik heb ze gezien. Het waren mooie, duidelijke foto's, waarop je duidelijk zag dat het bot in mijn beide enkels gebroken is. Dus na de foto's mocht ik door naar de gipskamer voor een gipsspalk. De assistent vertelde me dat hij pas na een week m'n benen helemaal in kon gipsen, omdat m'n enkels nu nog te gezwollen waren. Maar, zei hij erbij, ik moest er alvast maar rekening mee houden dat alleen de gipsbehandeling al zo'n zes tot acht weken zal duren! Daarna moet ik met fysiotherapie gaan oefenen met opnieuw leren lopen. Hij zei ook nog dat het wel zo'n drie tot zes maanden kon kosten voor

mijn enkels weer helemaal hersteld zouden zijn. Niet echt een vooruitzicht waar ik erg vrolijk van word. Zwemmen kan ik de komende tijd wel vergeten.

Op de terugweg reed pap, doortastend als hij is, gelijk even langs de thuiszorgwinkel om een opvouwbare rolstoel te lenen. Thuis deed zich onmiddellijk het eerste probleem al voor, want mijn slaapkamer is op zolder. Mijn moeder heeft toen besloten dat ik de komende weken maar in de achterkamer van ons huis moet bivakkeren. En zo zit ik hier nu in de achterkamer in een oncomfortabele rolstoel een beetje doelloos de tuin in te staren. Mijn zusje steekt af en toe haar hoofd om de deur om te vragen of ik nog wat nodig heb. De lieverd. Pa en ma hebben met veel moeite m'n bed naar beneden gesjouwd, en pap heeft een paar flinke klossen onder de poten gezet, zodat ik mezelf zo vanuit mijn rolstoel in m'n bed kan laten glijden.

Ik zucht nog eens diep en rijd de rolstoel naar het raam. Als ik het openduw, snuif ik de buitenlucht diep in mijn longen. Ik wil naar buiten! Zes weken niet lopen. Hoe hou ik dat ooit vol? Hoe moet ik mijn conditie nu op peil houden? Want een goede lichamelijke conditie kan juist voor mij het verschil maken tussen leven en dood.